

Αριθμ. Πρωτ. 1109

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ  
ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΟΙΣ

**+ Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ**  
ΕΛΕΩι ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ,  
ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ  
ΠΑΝΤΙ ΤΩι ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ  
ΧΑΡΙΝ, ΕΛΕΟΣ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗΝ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝ ΒΗΘΛΕΕΜ ΓΕΝΝΗΘΕΝΤΟΣ  
ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

\*\*\*

Αδελφοὶ καὶ Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

«Παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, υἱὸς καὶ ἐδόθη ἡμῖν»!  
(Ἦσ. θ' 5)

Ἐνθουσιωδῶς καὶ χαρμοσύνως ὁ Προφήτης μᾶς γνωστοποιεῖ προορατικῶς πρὸ αἰῶνων πολλῶν τὴν ἐκ τῆς Ἀειπαρθένου Γέννησιν τοῦ Παιδίου Ἰησοῦ. Βεβαίως, δὲν εὐρέθη καὶ τότε, περίοδον ἀπογραφῆς ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου, τόπος ἐν τῷ καταλύματι διὰ τὴν στέγασιν τῆς κυοφορούσης ἐκ Πνεύματος Ἁγίου Παρθένου καὶ οὕτως ἠναγκάσθη ὁ μνήστωρ καὶ φύλαξ αὐτῆς ἅγιος Ἰωσήφ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς σπήλαιον, εἰς τὴν φάτνην τῶν ἀλόγων, «τοῦ τεκεῖν τὸ Παιδίον».

Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ὑποδέχονται, προσφέροντες τὴν εὐχαριστίαν εἰς τὸν Δημιουργόν: «οἱ Ἄγγελοι τὸν ὕμνον· οἱ οὐρανοὶ τὸν ἀστέρα· οἱ Μάγοι τὰ δῶρα· οἱ ποιμένες τὸ θαῦμα· ἡ γῆ τὸ σπήλαιον· ἡ ἔρημος τὴν φάτνην· ἡμεῖς δὲ Μητέρα Παρθένον»· οἱ **ποιμένες ἀγραυλοῦν ἐπὶ «τὴν ποιμνὴν αὐτῶν»** καὶ φυλάσσουν «**φυλακὰς νυκτός**», καὶ ἄγγελοι θεωροῦντες ἐκστατικοὶ τὸ Μυστήριον ὑμνολογοῦν (Ἐσπέρια Ἑορτῆς Χριστουγέννων).

Ἡ γλυκύτης τῆς Ἁγίας Νυκτός τῶν Χριστουγέννων περιβάλλει καὶ πάλιν τὸν κόσμον. Καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρωπίνων καμάτων καὶ πόνων, τῆς κρίσεως καὶ τῶν κρίσεων, τῶν παθῶν καὶ τῶν ἐχθροτήτων, τῶν ἀνησυχιῶν καὶ τῶν ἀπογοητεύσεων, προβάλλει **πραγματικὸν καὶ ἐπίκαιρον ὅσον ποτὲ τὸ μυστήριον** τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, Ὅστις κατῆλθεν ὡς ὑετὸς ἐπὶ πόκον εἰς τὴν κοιλίαν τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας ἵνα ἀνατείλῃ **δικαιοσύνην καὶ πλήθος εἰρήνης** (πρβλ. Ψαλμ. οα' 7).

Ὑπὸ τὴν **σιωπὴν** καὶ τὴν **εἰρήνην** τῆς ἱερᾶς Νυκτός τῶν Χριστουγέννων, Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ἀναρχος, ὁ ἀόρατος, ὁ ἀκατάληπτος, ὁ αὔλος, ὁ ἀεὶ ὢν, ὁ ὡσαύτως ὢν, εἰσέρχεται σαρκοφόρος, ἄσημος, ἀπλοῦς, πτωχός, ἄγνωστος, εἰς τὸ **δρᾶμα** τῆς ἱστορίας. Εἰσέρχεται συγχρόνως ὡς «μεγάλῃς βουλής ἄγγελος, θαυμαστός σύμβουλος, [...] ἐξουσιαστής, ἀρχῶν εἰρήνης, πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος» (Ἦσ. θ' 6).

Ναί, έρχεται ως **άνθρωπος** υπό Μητρός Παρθένου και λύει την **περιπλοκήν** τής άνομίας και δίδει με την Χάριν και τὸ Ἐλεός Του **διέξοδον** εἰς τὰς άπορίας τής ζωής, **προορισμόν** και **άξίαν** και **περιεχόμενον** και ύποδειγματικόν **ήθος** και **πρότυπον** εἰς τήν άνθρωπίνην περιπέτειαν.

Ὁ Κύριος προσελάβετο άπασαν τήν άνθρωπίνην φύσιν και ήγίασεν αὐτήν. Ὁ προαιώνιος Θεός κατεδέχθη νά γίνη δι' ήμᾶς έμβρυον και νά κυφορηθῆ εἰς τήν γαστέρα τής Θεοτόκου. Οὕτως έτίμησε και τήν άνθρωπίνην ζωήν εκ του πρωταρχικοῦ σταδίου αὐτῆς και έδίδαξε τόν σεβασμόν εἰς τόν άνθρωπον άπό τής άρχῆς τής κυήσεως αὐτοῦ. Ὁ τὰ πάντα Δημιουργήσας συγκατέβη νά γεννηθῆ ως Βρέφος και νά γαλακτοτροφηθῆ υπό τής Παρθένου. Οὕτως έτίμησε τήν **παρθενίαν** και τήν **μητρότητα**, τήν πνευματικήν και τήν φυσικήν. Διά τούτο ὁ Άγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος προτρέπει: «γυναῖκες παρθενεύετε, ίνα Χριστοῦ γένησθε μητέρες» (*Λόγος ΔΗ', Εἰς τὰ Θεοφάνεια, PG 36, 313A*).

Και ώρισεν ὁ Κύριος τήν συζυγίαν του άρρενος και του θήλεος εν τῇ εύλογημένη οικογενεία. Αὐτός ὁ **θεσμός** τής χριστιανικῆς οικογενείας άποτελεῖ τὸ **κύτταρον** τής ζωής και τήν **θερμοκοιτίδα** τής ύγιούς ψυχικῶς και σωματικῶς άναπτύξεως τῶν τέκνων. Ως εκ τούτου, άποτελεῖ **όφειλήν** τής Έκκλησίας αλλά και **καθήκον** τής ήγεσίας εκάστου λαοῦ ή δια ποικίλων τρόπων ένίσχυσίς του **θεσμοῦ** τής οικογενείας.

Διά νά άναπτυχθῆ εν παιδίον ύγιῶς και όμαλῶς άπαιτεῖται μία οικογένεια όπου ὁ άνήρ και ή γυνή ζοῦν άρμονικῶς, ως εν σώμα, μία σάρξ, μία ψυχή, ύποτασσόμενοι ὁ ένας πρὸς τόν άλλον.

Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι πάντες οἱ πνευματικοὶ και εκκλησιαστικοὶ ήγέται, ως άλλοι άγραυλοῦντες ποιμένες, αλλά και οἱ ιθύνοντες τὰ του κόσμου, γνωρίζουν και άποδέχονται τήν θείαν αλήθειαν και πραγματικότητα ταύτην, τήν όποίαν διακηρύττομεν άπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου και κατὰ τὰ έφετεινά Χριστοῦγεννα. Πάντες όφείλομεν νά ένθαρρύνωμεν τήν δημιουργίαν και τήν λειτουργίαν τῶν φυσιολογικῶν οικογενειῶν δια νά άναπαράγουν ύγιεῖς ψυχικῶς και χαρούμενους πολίτας, πλήρεις αἰσθημάτων άσφαλείας, στηριζομένους εἰς τὸ αἶσθημα τής προστασίας του ισχυροῦ και προστατεύοντος πατρὸς και τής στοργικῆς και άγαπώσης μητρός. Οικογενείας, εἰς τὰς όποίας θά άναπαύεται ὁ Θεός. Προσκαλοῦμεν και προτρεπόμεθα άπαν τὸ πλήρωμα τής Άγίας Ὁρθοδόξου ήμῶν Έκκλησίας όπως πολιτευόμενον άξίως τής ἥς εκλήθη κλήσεως πράττη πᾶν τὸ δυνατὸν δια τήν στήριξιν του θεσμοῦ τής οικογενείας.

Αδελφοί, «ή νύξ προέκοψεν, ή δέ ήμερα ήγγικεν» (Ρωμ. ιγ' 12). Ἦδη οἱ ποιμένες πορεύονται πρὸς τήν Βηθλεέμ τὸ θαῦμα άνακηρύττοντες και προσκαλοῦν ήμᾶς νά τους ακολουθήσωμεν, ως άλλοι «άστεροσκόποι μάγοι χαρᾶς πληρούμενοι» (τροπάριον δ' ὠδῆς Ὁρθρου Ἐορτῆς Χριστουγέννων), «δῶρα τίμια» προσάγοντες Αὐτῶ «χρυσὸν δόκιμον, ως Βασιλεῖ τῶν αἰώνων, και λίβανον ως Θεῶ τῶν ὄλων, ως τριημέρῳ δέ νεκρῶ σμύρναν τῶ άθανάτῳ» (*Άνατολίου, Στιχηρὸν ιδιόμελον Ἐσπερινοῦ Ἐορτῆς Χριστουγέννων*). Δηλαδή τὰ δῶρα τής άγάπης και τής πίστεως μας και τής δοκιμῆς μας ως χριστιανῶν και μάλιστα ὀρθοδόξων εἰς τὸ ήθος και τήν παράδοσιν, τήν οικογενειακήν, τήν πατερικήν, τήν εκκλησιαστικήν, τήν ὀρθοπράπτουσαν πάντοτε

ἀνὰ τοὺς αἰῶνας καὶ συνέχουσιν μέχρι σήμερον τὴν εὐλογημένην κοινωνίαν μας, τῆς ὁποίας κύτταρον κατὰ Θεὸν βιοτῆς καὶ ἀυξήσεως εἶναι, ἐπαναλαμβάνομεν, ἡ οἰκογένεια.

Ἀδελφοὶ καὶ τέκνα,

-2013 χρόνια συνεπληρώθησαν ἀπὸ τῆς κατὰ σάρκα Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ·

-2013 χρόνια καὶ ὁ Χριστὸς, ὅπως τότε, δὲν παύει νὰ καταδιώκεται ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ἀδυνάτων ἀπὸ τὸν Ἡρώδη καὶ τοὺς παντοειδεῖς συγχρόνους Ἡρώδας·

-2013 χρόνια καὶ ὁ Ἰησοῦς διώκεται εἰς τὰ πρόσωπα τῶν χριστιανῶν ἐν Συρίᾳ -καὶ ὄχι μόνον·

-2013 χρόνια καὶ ὁ Χριστὸς φεύγει, ὡς πρόσφυξ μετ' αὐτῶν, ὄχι εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἀλλὰ εἰς τὸν Λίβανον, εἰς τὴν Εὐρώπην, εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ ἀλλαχοῦ δι' ἀσφάλειαν ἐν τῇ ἀνασφαλείᾳ τοῦ κόσμου·

-2013 χρόνια καὶ τὸ Παιδίον Ἰησοῦς εἶναι ἀκόμη φυλακισμένον μὲ τοὺς δύο Ἱεράρχας τῆς Συρίας Παῦλον καὶ Ἰωάννην, μὲ τὰς Ὁρθοδόξους μοναχὰς καὶ πολλοὺς ἀκόμη ἀνωνύμους καὶ ἐπωνύμους χριστιανούς·

-2013 χρόνια καὶ ὁ Χριστὸς σταυρώνεται μαζί μὲ αὐτοὺς ποὺ βασανίζονται καὶ φονεύονται διὰ νὰ μὴ προδώσουν τὴν πίστιν των εἰς Αὐτόν·

-2013 χρόνια καὶ ὁ Ἰησοῦς φονεύεται καθ' ἡμέραν εἰς τὸ πρόσωπον τῶν χιλιάδων ἐμβρύων, τὰ ὁποῖα οἱ γονεῖς των δὲν ἀφήνουν νὰ γεννηθοῦν·

-2013 χρόνια καὶ ὁ Χριστὸς ἐμπαίζεται καὶ ὀνειδίζεται εἰς τὸ πρόσωπον τῶν δυστυχησμένων παιδιῶν, τὰ ὁποῖα ζοῦν ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς οἰκογενείας, τῆς ἀνεχειρίας, τῆς πτωχείας.

Τὸν **πόνον**, τὴν **θλίψιν** καὶ τὰ **παθήματα** τῶν ἀνθρώπων ἦλθε καὶ ἔρχεται καὶ κατὰ τὰ ἐφετεῖνὰ Χριστούγεννα νὰ ἀναλάβῃ ὁ Κύριος, ὁ εἰπὼν «ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Ματθ. κε' 40-41). Δι' αὐτοὺς ἦλθεν ἐκ Παρθένου, δι' αὐτοὺς ἐγένετο ἄνθρωπος, δι' αὐτοὺς ἔπαθεν, ἐσταυρώθη, ἀνέστη. Δι' ἡμᾶς ὅλους, δηλαδή. Ἄς ἄρωμεν, λοιπόν, ἕκαστος ἡμῶν τὸν προσωπικὸν αὐτοῦ σταυρὸν διὰ νὰ εὕρωμεν χάριν καὶ ἔλεον εἰς εὐκαιρον βοήθειαν· διὰ νὰ εἶναι «μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός», ὁ τεχθεὶς Ἐμμανουήλ, Σωτὴρ καὶ Κύριος. Ἀμήν.

Χριστούγεννα ,βιγ'

+ Ὁ Κωνσταντινουπόλεως

διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης πάντων ὑμῶν.

-----  
Ἀναγνωσθῆτω ἐπ' ἐκκλησίας κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων, μετὰ τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον.